

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 3. decembra 1897.

List 48.

Adventne slike.

Atene in Rim.

Ti dve mesti bili ste v dobi pred Kristusovim prihodom prvi in glavni mesti paganstva. Iz njiju je izhajala celemu staremu paganskemu veku olika in omika, vednost in znanost. Z jedno besedo: Atene in Rim, to ste dve središči paganskega sveta. Poglejmo danes nekoliko natančneje, kako je bilo življenje med pogani in, kako je Bog v tem času pripravljaj na Odrešenika.

Kaj pa so to pogani? Pogani ali po domače ajdje, niso častili jednega samega pravega Boga, Gospoda nebes in zemlje, ampak imeli so veliko število bogov in boginj, ktere so častili. Poganstva bilo je pa več vrst: nekteri so častili skale, drevesa, sploh mrtve stvari; drugi zopet so častili živali, tretji pa so molili kipe svojih bogov in boginj. Vsakdo izprevidi, da so bili vsi ti ljudje v veliki zmoti. Kako je vendar prišlo tako daleč?

Po izvirnem grehu sta zapustila Adam in Eva raj. Bog ju je blagoslovil z otroki, ki so se hitro množili. Spačena človeška narava pa se je še bolj spridila in ljudje so postajali čedalje bolj hudobni. Slednjič jih je Bog pokončal z vesoljnim potopom, le Noe in njegovi so še ostali. Noetovi trije sinovi narasli so kmalu v velik narod, ki je govoril jeden jezik. Preveč jih je bilo in nič več niso mogli skup ostati. Predno so se pa razšli, hoteli so si zidati babilonski stolp, a Bog jim je zmešal jezike. Tako so se razpršili v vse dele sveta. Seboj so nesli verske nauke in izročila kakor duhovno dedščino očaka Noeta, ob jednom pa so tudi nesli s seboj brez-

božnost, ki se jih je bila prijela. Kmalu so začeli na Boga pozabljati, čutili so le še, da biva neka višja moč nad njimi, a ker se jim je zmešal pravi pojem o Bogu, začeli so častiti več bogov, ktere so si vstvarili v svoji domišljiji. Tako je nastalo poganstvo.

Ker so se pogani obrnili od jedino pravega Boga, jih Bog sicer ni popolnoma zapustil in zavrgel, toda prav zelo prepustil jih samim sebi, svoji svobodi. Zato pa so zabredli v čedalje večje znote. Omenimo naj nektere teh zmot. Glavna znota je znota o Bogu. Kaj so vse častili mesto pravega Boga! Ne vemo, ali bi se jim smejali ali jih pomilovali. „Imeli so ogenj ali veter ali hitri hlap ali okrožje zvezd ali veliko vodo ali solnce in luno za bogove, ko vladarje sveta“ (Modr. 13, 2). „Poseka cedre, vzame bukev in hrast, ki je stal med drevjem v gozdu. Vsadil je smreko, kateri je dež rast dajal; on vzame od nje in se pogreje, in zaneti ogenj in speče kruh, iz ostanka pa naredi boga in ga moli; naredi podobo in se pred njo klanja, moji jo in prosi, rekoč: Reši me, ker si ti moj bog.“ (Iz. 44, 14—17).

Take bogove so imeli pogani. Pripisovali so jim vse človeške lastnosti, ne samo dobrih ampak tudi slabe. Njihovi bogovi so bili pijanci, nečistniki, tatje, roparji, morilci, krvoločni, škodoželjni, lažnjivi. Ravno tako napačno, kakor so si bogove predstavljali, ravno tako gmotno so jih častili. Darovali so jim človeške žrtve; še le l. 95. pred Kr. r. prepovedali so v Rimu ljudi klati in moriti bogovom na čast. Punci so darovali svojemu maliku Molohu nedolžne otroke. Ta malik bil je velika bronasta podoba z bikovo glavo, znotraj votla. To podobo so znotraj

razbelili in v razbeljene roke te pošasti metali so uboge otročiče. Častili so jih tudi z vražarstvom in najgršo ter očitno nesramnostjo in nečistostjo: tako so mislili, da delajo bogovom popolnoma po volji. Kakoršna je bila njih vera, takošna pa je bila tudi njih nравnost. „Ne drže se nečistega življenja in ne zakona, temveč drug drugzega mori iz nevošljivosti ali žali s prešestovanjem: in vse gre križem: Kri, ubijanje, tatvina in goljufija, zapeljevanje in nezvestoba, puntanje in krive prisege, nadlegovanje dobrih, pozabljenost na Boga, omadeževanje duš, spreminjanje, spola, nestanovitnost zakonov, razuzdanost v prešestvovanju in nesramnosti.“ (Modr. 14. 24—26.) Tako opisuje sv. pismo samo gnjusobo malikovanje. Malo, jako malo posameznih oseb se ni omadeževalo s takim življenjem, velika večina je živela v vseh strasteh, krivicah in nesramnostih. Tako globoko padel je človek! Vsegamogočni Bog, ki zna tudi slabo obrniti v dobro, je tudi v poganstvu pripravil na Izveličarja, dasi se to pri tolikej spačenosti ne zdi verjetno.

Poganstvo razkrilo je bolezen, za katero je bolehal človeški rod. Če pa kdo spozna, da je bolan, je to že prvi korak k ozdravljenju. Vkljub vsej spridenosti ostalo je poganom vendar še nekaj dobrega, tako vera v neko nadzemsko bitje, vera v življenje po smrti, zavest, da so grešniki in da morajo božanstvo utešiti, kar se kaže v daritvah: ostal jim je tudi spomin na prvotno srečo v raju. Imeli so premnogo bajk, v katerih se je govorilo o nekdanji blaženosti. Iskrica dobrega, ki je v njih ostala, ta je storila, da so hrepeneli po odrešeniku, zdravniku, ki jih ozdravi te hude bolezni — skrajne propalosti.

Paganstvo pa je tudi pokazalo in uvidelo, kakšna je ta bolezen in odkod izvira. Poslušajmo, kaj pravi sv. Tomaž Akv. k temu (S. Th. P. 3. q. 1. a 5.): „Ni bilo primerno, da bi se bil Bog včlovečil takoj po grehu. In to prvič zaradi greha, ki je bil ošabnost. (Dokazali smo že zadnjič, da je bil prvi greh ošabnost). Človeka bilo je le mogoče na ta način rešiti, da bi se poniževal in spoznal, kako slab da je sam in nezmožen pomagati si, ter tako klical Odrešenika in pri milosti iskal pomoči.“ Kako dobro zdravilo je to, če se mora človek v tem pokoriti, v čemur se je zagrešil. „Ne bom ti služil“ zaklical je prvi človek Bogu. In upirajoč se na goli razum hotel je biti moder, a ni šlo, zašel je in padel globoko.

Poganstvo pa je tudi pokazalo pravičnost in usmiljenje Božje. Ljudje naj bi sprevideli,

kako strašen je greh sploh in izvirni greh še posebej. Tako zelo so morali ljudje zdihovati, jokati in prositi, predno je prišel Odrešenik na zemljo. Ker je bila duševna propalost človekova tako strašna, moralo je biti usmiljenje Božje biti tem večje, da je otelo človeštvo iz teme greha in smrti.

Žalostni stan poganskih narodov imel je pa tudi to posledico, da so prav željno pričakovali Odrešenika. Ne samo Rimci in Grki, ampak tudi drugi poganski narodi slutili so, da mora priti nekdo, ki jih bo rešil. Vse je čutilo neko nezadovoljnost in pomanjkanje v sebi, dasi so bili bogati in uživali življenje, kakor se jim je ljubilo. Vse se jim je zdelo pusto in prazno, hrepeneli so po nečem višjem, kar bi jih zamoglo utrditi v dobrem, podučiti in vspodbuditi. Poleg tega imeli so pa tudi stara prerokovanja, ki so obetala boljših časov. Stari Kelti v današnji Galiji postavili so že davno pred Kristusom oltar devici, ki bo spočela in rodila sinu odrešenika; sibilinske knjige v Rimu obetale so, da se porodi neko božje dete: ko pride to z nebes, napočila bode svetu zlata doba. Modrijan Sokrat je dejal: „Zdi se mi najbolje, da počakamo, dokler ne pride kdo, ki bi nas podučil, kako naj se ljudje obnašajo nasproti Bogu.“ Bog je takorekoč vrgel nekaj bilk med poganski svet in teh so se oprijeli ter trdno pričakovali boljših dnij. Tako vidimo po jedni strani največjo spačenost v navnem oziru, največjo dovršenost v umetnosti in znanosti, po drugi pa silno veliko splošno hrepenenje po Odrešeniku. Bog obudil je od časa do časa može, ktere je svet nazival modrijane. Le ti so iskali resnico in se skušali otresti zmot. Silno daleč so prišli s samim umovanjem in res čuditi se moramo velikemu napredku v spoznanju resnice. Da nekteri modrijani so bili prav blizu resnice. Seveda niso mogli sami iz sebe doseči popolno resnico. A to in vse prej naštetu kaže nam, da Bog tudi poganskih narodov ni popolnoma zavrgel in izključil od rešitve, temveč da je vedno in vedno pripravil na Odrešenika, deloma tako, da je dopustil veliko spačenost, deloma tako, da je vnel v njih srcih hrepenenje po resnici. Prvo privedlo jih je do spoznanja, da si sami ne morejo pomagati, drugo jih je pa tolažilo z upanjem na Odrešenika.

Kanizijeva slavnost na Dunaju.

V soboto, dne 13. novembra t. l. pričela se je na Dunaju velika katoliška slavnost, ki je pomembna za celo Avstrijo in se je končala s slavnostnim zborovanjem v torek. Nadaljuje se še v štefanski

stolnici s slovesno tridnevnicom na čast bl. Petru Kaniziju.

V soboto se je pričela slavnost z vsprejemnim večerom, ki se je vršil v „Terezijski dvorani“ hotela „Englischer Hof“. Zastopanih je bilo mnogo društev in kongregacij iz vseh delov Avstrije in tudi iz Nemčije.

Iz slovanskega juga prihitel je škof dr. Jeglič iz Sarajeva, ki je tudi pristrčno pozdravil zbrane katoličane. Med govorniki je omenjati zlasti o. Abela, slavnega popularnega govornika, ki je omenil članka iz „Neue Freie Presse“, v katerem se nazivlje bl. Peter Kanizij „avstrijski pes“. Dostavil je, da hočejo pokazati, da ne znajo katoličani samo lajati, temveč tudi grizti.

Škof Jeglič je izrazil svoje veselje na katoliškem navdušenju in obžalovanje, da je tega navdušenja v njegovi domovini premalo.

V nedeljo, dne 14. t. m., se je blagoslovila zastava dunajske obrtne kongregacije Kumica je bila nadvojvodinja Marija Josipina. Prisotnih je bilo mnogo društev in kongregacij. — Zvečer ob 6. uri je bilo drugo zborovanje članov kongregacij.

V ponedeljek se je sestavil odbor društva, ki bo imel nalogo, skrbeti za zidanje nove jezuitske cerkve na čast bl. Kaniziju.

Opombe vreden je govor rektorja inomostnega kolegija o. Kolba S. J., v katerem je omenil trpljenja polne zgodovine jezuitov, njih borbe za svoje idealne vzore.

Glavni del in ob jednem prvi zaključek slavnosti je bilo slavnostno zborovanje v torek zvečer. Zborovanje se je vršilo v velikem „Musickvereins saalu“, v jedni najkrasnejših dvoran cesarske stolice. Prisotni so bili zastopniki najvišjih krogov, prvoborilci za katoliške ideje, kakor: grof Silva-Tarouca, komisar splošnih katoliških shodov, iz Ogerske prišel je grof Zichy, prvoboritelj ogerskih katoličanov. Prisotni so bili tudi cerkveni dostojanstveniki: kardinala nadškof Gruscha in Schönborn; izmed slovenskih škofov knezoškof dr. Napotnik. Tudi katoliško dijaštvo je bilo obilno zastopano.

Predsednikom je bil izvoljen grof Silva-Tarouca. Najprvo je čital dr. Kralik, član Leonove družbe, prolog, kojega je sam zložil.

O. Schweykart S. J. je imel prvi slavnostni govor. V vznesenih besedah je slikal Kanizija, čegar soha je stala pod govorniškim odrom, slikal ga, je kot moža, kot značaj. Bl. Kanizij je pokazal sijajno, da se popolnoma strinjata pojma: katoličan in patrijot.

Omenil je njegov katekizem in povdaril, da je srečen naključek, da se je oskrbela letos nova izdaja tega epohalnega dela. — Kanizijeva maksima je bila: V Rim! in ne od Rima! Bog daj, da bi napolnila s slavnostjo tega velikega moža krščanska bodočnost!

Ognjevitve besede so našle gromovit odmev.

Nato je govoril grof Zichy, ki se je opravičil, da govori kot Oger na avstrijskem shodu. Dejal je, da ga je privedla semkaj med avstrijske katoličane zavest, da se bori za ideje, za katere se tudi oni bore, in da se čuti med brati. Druži jih jedna katoliška vera, jeden Zveličar, pred katerim vsi skupno

pokleknejo. Čuti se srečnega in blaženega v ti sijajni katoliški družbi in ponese s seboj v Ogersko to blaženo čustvo med svoje zatirane brate.

Bilo je pretresljivo videti, kako je kipel sivolasi starček navdušenja za vzore, ki se v današnjih časih celo pri mladini mečejo v prah.

O. Benus Auraucher, kapucinski gvardijan iz Bavarske, je govoril drugi slavnostni govor, ki je bil poln praktičnih opomb glede sedanjih razmer v Avstriji. Zabeležiti je treba besede, ki jih je govoril o. bl. Kaniziju. Povdaril je namreč, da je bl. Kanizij deloval med različnimi narodi: v Italiji, v Nemčiji, v Pragi in celo v Krakovem med Slovani. Da med Slovani, in on je bil za to, da so vsi narodi enakopravni, da se ne smejo hujskati in razdruževati, temuč družiti in sprizniti.

Nadalje je omenil, da se imamo Avstrijci zahvaliti največ blaženemu Kaniziju za to, da je ostala Avstrija katoliška. On je namreč ohranil Maksimilijana katoličanstvu, ki je bil že pripravljen, da se oprime protestantizma. Govornik je slikal delovanje blaženega po stanovih in dejal, da se lahko in z vso pravico nazivlje blaženi „socijalni svetnik.“ Govornik je priporočal katekizem materam, ktere naj ga vcepljajo otrokom v srce, in tako bodo izvrševale jako važen del socijalne naloge.

Koncem se je deklamovala slavnostna pesem katoliškega pesnika E'charta

Med posameznimi govori je svirala slavna kapela dvornega kapelnika Straussa in pelo pevsko društvo „Dreizehnlinden“. — Kardinal nadškof Gruscha je podelil navzočim zborovalcem apostolski blagoslov.

Po zborovanju je bil slavnostni komerz. kterege je priredila nemška katoliška dijaška zveza „Norica.“

Bog daj, da bi se besede, ki so se govorile na tej slavnosti, tudi praktično izvrševale in da bi naudušenje, ki se je javljalo, ne ugasnilo tako brž, in da bi tudi Slovani čutili kaj o tem naudušenju za pravico in resnico!

Kako vzvišen in svet je redovniški stan.

Govoril na novi maši č. g. P. Engelberta Pollak-a v Tržiču, dne 15. avg. 1896.

J. N. Renier.

»Ako hočeš popolen biti, idi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in boš zaklad imel v nebesih.«
Mat. 19. 16.

Ako bi človek na zemlji večno živel. — ako bi bila zemeljska sreča trajna in prava sreča, potem, dragi mi, bi bilo razumljivo, zakaj se ljudje tako strastno zarivajo v posvetnost, zakaj si hočejo vstvariti na zemlji raj, kakor da bi se ne bilo treba nikdar ločiti s sveta. Toda Bog ni človeka vstvaril zato, da bi užival svet in njegovo sladnost, on mu ni vtisnil pečata božje podobnosti na čelo v to, da bi kakor krt ril po zemlji, ne, ampak Bog je človeka vstvaril, „da bi ga spoznal, molil, mu služil in se zveličal.“ Zato je poslal večni Oče svojega Sina na svet, in „Jezus Kristus je dal sam sebe za nas, da bi nas rešil od vse krivice in sebi očistil prijetno ljudstvo, vneto za dobra dela.“ (Tit. 2, 14.) Jezus

Kristus hoče, da se preobrazuje celi svet v božje kraljestvo, on hoče, da žive njegovi verniki na zemlji, kakor tujci, ki iščejo pravo domovino, on hoče, po besedah sv. Pavla, „da oni, ki imajo premoženje, tako žive, kakor da bi ga ne imeli, ker podoba tega sveta preide.“ — Toda zakaj pozabijo mnogi kristjani svoj večni namen, zakaj tako lahkomisljeno zapravljajo večno srečo, za katero so vstvarjeni? — Zato ker so navezani na miljivi svet ker se vedno globokeje pogrezujejo v časne skrbi in nadloge, ker zapadajo v sužnjost mesa in zaradi tega morajo nositi tudi jarm mesa. Zato vidite toliko duš lahkomisljeno hodili po široki cesti pogube. — In kje so oni izvoljenci, ki imajo vedno svoj namen pred očmi, ki darujejo Bogu sebe in vse svoje življenje in ki se svetijo v blesku Bogu posvečenega življenja kakor zvezde v temoti pregrešnega sveta? To so oni, ki slušajo glas Izveličarjev: „Kdor hoče biti moj učenec, naj zataji samega sebe, naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj!“ To so sveti apostoli, ki so zapustili iz ljubezni do Jezusa vse; to so sveti mučenci, ki so žrtvovali svoje telesno življenje, da so prejeli večno življenje; sveti puščavniki, ki so iskali in našli mir v samotni; to so ustanovitelji svetih redov, okrog katerih so se zbirali v teku stoletij neštivilne trume mladeničev in devic. Zapustili so vse: Dom, stariše, brate in sestre, žrtvovali so vse: bogastvo, čast in prostost, odpovedali se vsemu: prijetnosti življenja in časnemu veselju, in vse to so storili iz velikodušne ljubezni do Onega, ki je rekel: ako hočeš popolen biti, pojdi, prodaj kar imaš in daj ubogim in boš zaklad imel v nebesih.“ — In glejte, dragi moji po onem potu, po katerem so hodili svetniki: Bazilij, Avguštin, Benedikt, Bernard, Frančišek, Dominik, Alojzij — po onem potu pride danes izvoljen mladenič pred ta sveti oltar. Kdo je ta velikodušni mladenič, ki hrepeni po tako vzvišenem cilju? — Poznate ga vsi, iz vaše sreče ga je odbral Gospod Bog, iz odlične hiše ga je poklical in ga postavil kot svetlo luč na svoj svečnik, oznanujoč vsem resnico: Svet ne daje prave sreče in zadovoljnosti, najdeš jo le v Bogu, ako iz ljubezni do njega vse zapustiš. Da, blagi mladenič, svet Te ne razume, njemu se zdi dar, kterege daruješ Bogu, prenapeta, obžalovanja vredna neumnost, toda to Te nikar ne moti, saj veš, komu si daroval svoje srca. Izvolil si najboljši del, kateri ti ne bo odvzet. Med svetom besni poguben vihar, ti pa si našel mirno zavetišče v redovniškem stanu. Tebi v spodbudo, vsem drugim, zlasti onim, ki Te ne razumejo, v poduk in tolažbo hočem pojasniti

I.) Kaj zahteva od Tebe sveti redovniški stan, in — —

II.) Kako plačilo Ti obeta redovniški stan. Svest si svoje lastne nevrednosti in slabosti, si nikakor ne usojam, nastopiti tu kot učitelj vzvišenih redovniških kreposti, hočem s svojim govorom le to doseči, da boste verni Tržičani spoznali, koliko milost vam je naklonil g. Bog, da je iz vaše sredine poklical mladeniča v najpopolnejši, stan in koliko ljubezen in spoštovanje ste dolžni skazovati svojemu rojaku ne kot slabotnemu človeku, ampak kot redovniku, kot izvoljeni posodi Božje milosti.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

S Homca dne 28. novembra 1897. (Donesek k zgodovini naše fare.) Dne 6. decembra poteče eno leto, odkar smo po skoraj 20mesečnem presledku vsled popraviljanja župne cerkve in zvonika mogli zopet v njej opraviti božjo službo. Letos smo v spomin groznega potresa in v znak hvaležnosti vzdali veliko ploščo ob desni strani glavnega vhoda. Trojni kronografični napis pove noč in leto potresa, naznanja, s čegavo pomočjo in kedaj se je vse popravilo, kdo jo takrat vladal in deloval, pa kedaj je bil kamen vzdian.

Vsekaj je v nabrežinski marmor Janez Mežnar, kamnosek v Ihanu, to-le:

AeDibVs hls. VirgInI VotIs, tIrrIqVe
noCte festI pasChaLIs VeheMenter perCVssIs:
VVLnera sana VerVnt optI VLante Deo optImo
respVbLICa AVsrIae paroChlanIqVe. —
QVae sVb pontIfIcE Leone XIII., Imperatore
FranCIsCo Josepho I, epIsCopo IaCobo, paroCho
VaLentIno BernIk faCta LapIs iste postVs assignat.

Na levi strani od velikih vrat pa je bila že poprej vzdiana črna plošča s tem-le napisom:

Hic quiescit:

M. E. L. B. de Rastern, a die 25. Aprilis 1757 usque ad 1. Januarii 1785 Decanus et Parochus in Monsburg nec non fundator tam Vicariatus in Tschernutsch quam Localis Capellaniae in Humeo. Natus 16 sept. 1720, mortuus 3. novembr. 1797.

In fide et dilectione Jesu Christi, sient vixit.

Mrliška knjiga pa piše dan 6. novembra l. 1797 smrtni dan rajnemu Mihaelu Evstahiju baronu Rasteru, dekanu in župniku v Mengšu. Torej mine letos ravno 100 let, odkar je blagi ustanovnik izdihnil „v veri in ljubezni Jezusa Kristusa“ svojo plemenito dušo in sicer v Ljubljani. Ustanovil je rajnik tukaj lokalijo iz prejšnje mengeške podružnice, ki pa je imela v tistem času že svojega duhovnika kurata imenom Simon Ramovš.

V faro povzdignjena je bila šele začetkom leta 1876. vendar je podlago za dohodke cerkvi in duhovniku vložil in postavil baron Raster l. 1788. Leto pozneje se začno tukajšnje matične knjige. Zato se je l. 1889 praznovala na Homcu jako slovesna stoletnica. Za letošnjo stoletnico pa smo opravili že dne 3. novembra mrtvaško opravilo z biljami in peto črno sv. mašo za rajnega, zapelo se je libera pred nagrobnim spomenikom in z mnogoštevilno zbranimi farani smo hvaležno molili za večni mir njegovi duši. Črke na kamnu so bile za stoletnico novič pozlačene in zelen venec spleten okoli spomenika. V župnišču visi na steni doprsna podoba ustanovnikova z rodbinskim grbom.

Letošnjo spomlad smo popravili tudi podružnico sv. Mavricija v Šmarci.

V božjepotni cerkvi M. B. na Homcu je ustanovljena stara bratovščina sv. rožnega venca, ki se kaj lepo razvija. Ima tudi lastno bandero. Pobožni verniki prihajajo ob prvih nedeljah iz vseh sosednjih fará k pridigi in procesiji. Na rožnivenško saboto in nedeljo pa so imeli štirje oziroma trije spovedniki dovolj opravila.

Iz Postojne. Pogreb kanonika Hofstetterja v Postojni dne 16. t. m. se je zvršil nad vse velečastno. Reči se sme, da trg postojnski že dolgo ni videl kaj takega, pa zopet kmalu ne bode. Kakor je bila zlata maša pokojnikova sijajna manifestacija vseobčnega spoštovanja, ktero je gospod kanonik in dekan užival v polni meri, tako je bil pogreb izraz splošnega žalovanja zaradi njegove smrti. 30 duhovnikov se je zbralo v Postojni k pogrebu iz vseh strani Notranjske, pa tudi od drugod so prihiteli, zlasti bivši nekdanji kaplani. Sprevod je vodil prečastiti gospod prelat dr. Kulavic. Svetih maš se je darovalo brez števila. Cerkevni govor je prevzel preč. g. dekan šmartinski Lavrenčič, tudi jeden bivših pomočnikov pokojnikovih, ter z besedami, ki so vidno prihajale iz srca, opisoval rajnega življenje in delovanje, vrline in zasluge. Solze v očeh poslušalcev so pričale, da postojnski farani vedo, kaj so v Hofstetterju zgubili: vnetega dušnega pastirja, modrega svetovalca in resničnega prijatelja, ki je bil ves zaljubljen v ta kraj in se je s ponosom imenoval Postojnec. 30 let je tukaj preživel ter ves čas vsestranski ter zelo spretno in vspešno opravljal svojo pastirsko službo.

Veliko je zgubila v njem farna cerkev, ktera je vsled neumorne skrbi pokojnikove tako olepšana, da zavzema prvo mesto med cerkvami na Notranjskem. Pri vsem tem se je bilo najbolj čuditi temu, kje je g. kanonik zajemal denarje za tako dragocena dela. Kar naročil je, naredil in plačal. Bilo je pač vmes mnogo njegovega denarja. — Zgubila je v rajniku katoliška cerkev zvestega služabnika in gorečega delavca. — država zvestega podanika, kateri je mnogo koristil, zlasti s svojim vnetim delovanjem na šolskem polju. Sam presvitli vladar je priznal njegove velike zasluge in mu podelil vitežki križec Franc Jožefovega reda.

Zaslужil je prečastiti kanonik sijajni pogreb, kateri se mu je priredil. Vdeležili so se ga vsi uradi, občinski zastopi, vsa društva, 3 požarne brambe, deputacija učiteljstva, šolska mladina in nešteta množica faranov in častilcev. Prva sta stopala za krsto voditelj c. kr. okr. glavastva vladni tajnik vit. Lashan in župan Vičič. Ob krsti so svetili sami odličnjaki. Godba je svirala tožne melodije s presledki, ob katerih so duhovniki, mej katerimi je mnogo izvežbanih pevcev, prepevali psalm „miserere“. Domači pevci pa so pod vodstvom izbornega tenorista koncipijenta Deva povzdignili sijaj pogrebne svečanosti z milimi žalostinkami. Sprevod se je vil malone po celem trgu. mrtvi gospod kanonik je še jedenkrat obiskal svoje ovčice, ktere vse je poznal in ljubil, za ktere edino je živel ter pripravljen bil, za vsako darovati svoje življenje. Po končanih pogrebni molitvah se je truplo položilo v hladno jamo na prostoru pred kapelico, ki je odločen duhovnikom. Tukaj g. kanonik s svojimi predniki čaka dneva vesoljnega vstajenja.

1. avg. t. l. je pokojni gospod kanonik obhajal svojo petdesetletnico mašništva. Bil je še dosti pri moči in hvaležen Bogu, da mu je dal to milost doživeti. A že nepoznani Jeran je nekoč rekel: „Zlata maša je mrtvaščina. Po njej sledi črna maša. Zlati jubilej je večerna zarja zahajajočega solnca, ki še jedenkrat zažari v vsem svojem blišču in obsije dan, preden utone za gorami.“ Tudi nad Hofstetterjem

se je to spolnilo. Na spominskih podobnicah za zlati jubilej si je dal natisniti ljubko pesmico, ktere zadnji vrstici sta:

„Daj starčku srečno kmalu umreti,
V nebesih Tebi slavo peti!“

Kdo bi bil mislil, da se bode prva čez par mescev vresničila? Naj bi se bila tudi že druga! Dasi gosp. kanonik ni bil previden s sv. zakramenti, ker ni nihče slutil tako blizu nevarnosti, — rajnik je še zvečer pred smrtjo skupaj z gg. kaplanoma večerjal in bil nenavadno dobre volje — vendar upamo, da je bila smrt njegova srečna. Umrl je v Gospodu, ker je živel v Gospodu. Prestal je svet; prost je vsega trpljenja; v deželi, kjer nobene solze ne teko, kjer se noben vzdihljaj ne sliši, počiva od svojega truda. Blag mu spomin, trplju mir in pokoj. duši večna luč!

Iz Podbrezja. Dne 20. nov. položili smo župnika Janeza Goloba v hlačni grob. On je prvi duhovnik, ki je pokopan na novem pokopališču v Podbrezjah. Skoro vsak večer se je sprehajal po njem zadnje poletje. In še zadnji večer, prejšno je odpotoval v Trst poiskat smrti, hodil je po njem gor in dol. Je-li morda slutil, da zadnjič? Bog ve. Mirno in tiho zdaj leži tam pri križu na desni strani. Sam si je izvolil ta prostor, a skoro kmalu bi bil ležal v tuji zemlji. Neznansko je bilo vsem hudo, ko smo izvedeli, da je umrl v Trstu, bali smo se, da tam ostane njegovo truplo. A njegova sestričina Marijana Hafner je prevzela vse stroške, da se pokoplje doma. Preč. g. Julij Varto od sv. Antona novega pa je z veliko prijaznostjo v Trstu vse potrebno preskrbel. Prisrčna mu hvala zato, zlasti pa da je pokojniku cele tri ure na strani stal, ko se je boril s smrtjo. Ker je „Edinost“ pozvala tržaške Slovence, naj spreminijo svojega rojaka na zadnji poti, ki je tuj v Trstu, odzvalo se jih je lepo število, zbralo se je celo 12 duhovnikov, ki so ga spremili k sv. Antonu. Bog Vam vsem povrni ljubezen, ki ste jo s tem skazali dragemu pokojniku! Truplo je bilo pripeljano že po noči v soboto zjutraj v Podnart. Ob 1/2 9. se je začel mrtvaški sprevod iz Podnarta. Na prvem vozu je bil križ in ministrantje, na drugem preč. gosp. kanonik Elbert, ki je truplo blagoslovil, in asistovala sta mu župnika ovsiški in šentviški, pokojnika sošolec — na tretjem vozu pa je bila mrtvaška rakev, ki je krila telesne ostanke podbreškega župnika. Za vozom pa je šlo veliko domačih faranov in prijateljev, ki so prišli z vlakom, druga duhovščina je pa čakala v Podbrezjah pri znamenju g. Pavlina. G. Alojz Pavlin je dal vozove in tudi sploh kazal svojo ljubezen pokojniku. Pri znamenju je g. kranjski dekan pričakoval pogreba, truplo še enkrat blagoslovil in sprevod se je začel pomikati proti farni cerkvi. Naprej so šli šolarji, potem 27 duhovnikov, zadaj sorodniki, prijatelji in ljudstvo domače in tuje. — Omenjati pač moram, da je tudi gospod okrajni glavar kranjski skazal zadnjo čast pokojnemu župniku. Zadnje besede pokojniku v slovo govoril je g. dekan Mežnarec. Dasi se je skrbao ogibal, ne da bi vzbudil vpitja in jokanja, zagnalo je vendar ljudstvo glasen jok, ko se je prilično dotaknil mehkejših strune. Po dovršenem opravilu v cerkvi vodil je sprevod kanonik Elbert na pokopališče in rajnika pokopal. Gosp. Aljaž, njegov stari prijatelj in nekdanji tovariš v Tržiču, pa je preskrbel, da se je

njemu, ki je tako rad in izvrstno nekaj prepeval, zadnjič zapela v slovo mila pesem „Blagor mu, ki se spočije“. — Naj počiva v miru!

Razgled po svetu.

Dunaj. Kaj takega, kar se je godilo zadnje dni v dunajski poslanski zbornici, se še ni slišalo nikdar. Zastopniki onega naroda, ki se vedno hvalijo in ponašajo s svojo omiko, so pokazali v pravi luči, kdo je omikanejši, slovanski ali nemški narod. Prav surovo in pobalinski so se pretepali. V tem so se odlikovali nemški nacionalni razgrajči Wolf, Schönerer in žid Pfersche. Hoteli so vreči predsednika raz stol. Poslanci iz desnice so mu prihitali na pomoč. Sedaj pa je bil ogenj v strehi. Začeli so se pretepati s stoli, pestmi itd. Kar pa najbolj kaže oliko razgrajčev je to, da je poslanec Pfersche potegnil iz žepa nož ter z njim žugal in pretil poslancem. Slovenski poslanec Šuklje mu je potegnil iz roke nož ter s tem zbabranil, da ni bil nihče ranjen. Vsled tega počenjanja je sklenila desnica spremeniti opravilnik. Predlog, ki ga je stavil, grof Falkenhayn je bil brez debate vsprejet. Prepoveduje se vsako malenkostno glasovanje po imenih, predsednik ima pravico izključiti razgrajče za 3 dni, zbornica za 30 dni; poleg tega se je dovolila predsedniku straža, ker ni bil več življenja varen. Voditeljem levega ni bila ta sprememba všeč, pritožili so se vsled tega predsedniku, ki je odgovoril, da sila kola lomi in da je morala desnica uparabiti skrajna sredstva, da ohrani dostojnost parlamenta, ki je že itak zgubil vso svojo veljavo — Ko se je 25. t. m. pričela seja, zagnali so nacionalci strašno vpitje in hiteli proti predsedniku, hoteč ga napasti. V prvi vrsti so bili socialni demokratje. 70 policistov je prišlo v zbornico ter s silo znosilo razgrajče iz dvorane. Izključenih je več poslancev od predsednika za 3 dni in nekaj za 30. Med izključenimi sta tudi Wolf in Schönerer, ki se bodeta morala zagovarjati pred sodiščem radi nasilstva. S temi surovostmi pač niso rešili Nemci jezikovnega vprašanja. A kar je še naj-sramotnejše od njih je to, da skoro vsi nemški časopisi zavračajo krivdo na desnico, češ da je ona pričela boj in da se je morala levica braniti. Srām jih bilo! A tudi za blagon(?) ljudstva vneti socialni demokratje si s temi surovostmi niso pridobili nikakih simpatij, ampak so jasno pokazali, da so jim mnogo bolj na srcu židje in nemški nacionalci nego ono ljudstvo, ki jih je poslalo v zbornico.

Nemško. V Berlinu se je mudil nekaj časa škof Anzer ki je prišel iz Kitajskega, da poroča nemškemu cesarju o umoru, kterege, so izvršili Kitajci nad dvema katoliškima misijonarjema. Vzrok je bil fanatizem neke kitajske ločine.

Nemški cesar, ki ima protektorat čez katoliške ondotne misijone, je obljubil pomoč in je poslal takoj dve ladiji Cesar je povabil škofa k obedu; bil je jako prijazen z njim, predstavil mu je tudi male prince.

Nemški protestantje se prav pridno zbirajo po sinodah ter protestuje proti papeževi Kanizijevi encikliki. Toda vkljub vsem protestom ostane vendar resnično, kar je pisano v njej. Zgodovinska dejstva tudi najbolj učeni pridigarji protestantski ne bodo

mogli ovreči. Da se jako nizkotno in počlo izražajo omenjeni protesti o papežu, ni treba povdarjati.

Rim. Profesor kanoničnega prava na vseučilišču v Parizu msgr. Gaspari je imenovan apostolskim delegatom za južnoameriške republike Peru, Bolivijo in Ekvador.

Nedavno je izšla zbirka nabožnih pesmij, ktere je izdal sv. oče Leo XIII. Zlasti se odlikuje jedna pesem v čast Materi božji: Leonova želja. — Dasi tako star, je vendar še vedno čil in mlad na duhu. Bog živi preslavno vladajočega Leva še dolgo let.

Angleško. Na shodu v Crefeldu se je izrazil neki protestantski govornik o omiki katoliške duhovščine: „Med vsemi duhovniki raznih ločin je najbolj zmožen katoliški duhovnik: braniti in zagovarjati svojo cerkev. Kot zdravnik prišel sem večkrat z njimi v dotiko. Dasi sem protestantske duhovnike takoj pobil s svojimi dokazi, nisem nikdar katoliških duhovniko mogel ugnati“

Dalj časa že stavkajo delavci strojev, ker nočejo gospodarji ugoditi pravičnim zahtevam njihovim. Posebno graje vredno pri tem dejanju je vedenje anglikanskega protestantskega nadškofa. Mesto, da bi zatirance podpiral, zlasti njih žene in otroke, se je umaknil, češ da se noče vmešavati v take stavke. Popolnoma drugače pa je nekaj ravnal katoliški kardinal Maning, ki je v enakem slučaju prihital na pomoč zatirancem ter ustavil stavko. V istem času pa je odšel prej omenjeni anglikanski nadškof na počitnice. Iz teh dogodkov se zopet vidi, kdo ima pravo srce za zatirano ljudstvo.

Amerika. „Amerikanski Slovanec“ nam poroča, kako slovesno so farani vsprejeli preč. g. župnika Šusteršiča, ko se je povrnil iz svoje domovine, iz Kranjskega. Kakor hitro so zvedeli Jolietčani, da je stopil njih dušni pastir na zemljo svobodne Kolumbije, začeli so se pripravljati na slovesen vsprejem. Sklenili so ga čakati na kolodvoru. Nič manj kakor pet slovenskih društev se je zbralo z godbo na kolodvoru, pričakujoč trenutka, ko se prikaže prijazen gospod. Množica se je kar trla na kolodvoru: možje, ženske in otroci, vse je nestrpno gledalo v daljavo, od koder je imel priti vlak. Poleg teh je bilo na kolodvoru mnogo odličnih duhovnih sobratov, ki so pričakovali ljubljenege tovariša.

Ko je vlak prižvižgal, vsprejel je preč. g. župnika č. g. Plevik, ki je za časa njegove odsotnosti oskrbljeval faro. Po srčnem pozdravu spremljal je prišleca v kočijo, ki je bila ovenčana s cveticami in slovenskimi in ameriškimi zastavami. Vsi duhovni tovariši so ga prisrčno pozdravili, godba je zaigrala, kočije in sprevodi so se začeli pomikati.

Na to so šli vsi v dvorano, kjer je otvoril g. župnik dobrodelno napravo v korist cerkve sv. Jožefa. Dvorana je bila premajhna za vse ljudstvo. Na lepo ozaljšanem odru se je prikazal Irec Dunne, ki je v mili slovenščini pozdravil č. gospoda župnika. Smrtna tišina je vladala v dvorani, ko je sivi starček prvič govoril v tujem jeziku slovensko. Vidno ginjeni so poslušali ljudje lahko umljivi govor. Preč. g. župnik Šusteršič se je zahvalil angleški za prisrčni vsprejem. Zahvalil se je občinstvu ne kot zasebnik ampak kot duhoven. Omenil je, da ne pozabi nikdar trenutka, ki ga je vžil pri izstopu vlaka. Prizadeval si bode, da ohrani naklonjenost svojih ljubih vernikov. — Za tem so se vršili še dolgo pozdravi.

Govorilo je še mnogo drugih gg. duhovnikov. — Tudi mi kličemo našemu rojaku: Bog ga ohrani še mnogo let čilega v daljni Ameriki!

16. oktobra je obiskal novoposvečeni slovenski škof Trobec benediktinski samostan, v kterega je nekaj prišel še kot misijonar. Čudil se je napredku, kajti ko je bil on tu, bilo je v celi okolici samo grmovje in gozd; sedaj pa je popolnoma obdelana zemlja. Pri obedu je dejal vrli vladika: „Akoravno imam mnogo napak, sem vendar prost jedne, da nimam nikakih predsodkov do drugih narodnostij. Vsakdo mi je jednako ljub in drag, vsaj smo vsi bratje med seboj.“

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Ljudski misijoni.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Edmund in tovariši, mučeniki.** Danes in vse dni meseca naznanjene pa še ne objavljene ali nenadne zadeve. Povrnitev Anglije h katoliški cerkvi.

2.) **Sv. Hromactj** Po potresu in kugi zelo poskušana Indija. Duhovniki in obhajanci. Zelo bolni v tem mesecu. Ponesrečenci in ubožci.

3.) **Sv. Frančišek Ksaverij.** Spreobrnjenje paganskih Azijcev. Jako važni ljudski misijoni. Ohranitev življenja mnogih mater, ki je v nevarnosti.

4.) **Sv. Barbara.** Umarajoči. Slabo nadarjeni dijaki. Družine vojakov. Da se najdejo imenitni zgubljeni uradni papirji.

5.) **Druga adventna nedelja.** Da se božje poslanstvo Kristusovo dejansko spozna. Seli sv. Srca Jezusovega.

6.) **Sv. Nikolaj.** Škofje. Obilni blagoslov za dela ljubezni, ki naj varujejo svetost zakona. Bogoslovni zavod.

7.) **Sv. Ambrož.** Neustrašenost v obrambi pravične stvari božje. Pospesevanje cerkvene po določilih.

8.) **Brezmadežno spočetje.** Strah pred grehom. Da se odvrne kladivo prostozidarjev od prestola habsburškega. Marijini otroci.

9.) **Sv. Patrokus.** Varstvo kristjanov v turški državi pred prenapetostjo mohamedanov. Poročilo o sorodnikih, ki so se izgubili.

10.) **Sv. Melhjad.** Povišanje papeštva. Odstranjenje prav neprijetnih napak v značaju. Bolni na srcu in umu. Stavbene zadeve.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, presestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Razposajen mladenič, kateri mnogo občuje z ženskimi spolom in v hiši nečistosti, se priporoča v molitev vsem svetnikom zlasti pa njegovemu patronu Karolu.

Zahvala:

Štiri mesce sem že močno bolehal za roko, ktera mi je vedno bolj zatekala kljub mnogim zdravilom. V tej stiski sem se obrnila k bl. Devici Mariji in presv. Srcu Jezusovemu v goreči molitvi za pomoč. Opravila sem v ta namen tudi v devetdnevnicu ter obljubila, da hočem uslišano prošnjo naznaniti v »Danici.« Posebno moč pripisujem tudi podobi »Lurške Matere Božje«, pred ktero sem klečala ter takoj čutila nenavadno polajšanje. Moja dolžnost je tedaj, da se iskreno zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in bl. Devici Mariji za skazano veliko milost!

M. G.

Listek za raznoterosti.

Ne sodimo prehitro. Sveti Alfonz Ligvori pripoveduje: Blizu kraja, kjer je stanovala v samostanu bogoljubna sestra Katarina, živel je neka razudanka Marija. Svojo mladost je preživela v velikih grehah. Na s^trost se ni prav nič spokorila, ampak je nadaljevala svoje nespokorno in pohujšljivo življenje. Zaradi tega so jo spodili z doma. Bežala je v neko duplino, kjer je od vseh zapuščena in brez sv. zakramentov umrla. Pokopali so jo kar tam na polji, kakor mrtvo žival. Sestra Katarina je imela navado duše vseh umrlih priporočati Bogu, ko pa zve, da je ta starka nespokorjena umrla, ji niti na mar ni prišlo, da bi za njo molila. Prepričana je bila, da je gotovo pogubljena, kakor se je o njej sploh mislilo. Štiri leta se že minila, ko se Katarini prikaže nekega dne duša iz vic in ji reče: „Dobra sestra Katarina, kako nesrečna sem jaz pač. Duše vseh umrlih priporočam Bogu, le moje uboge duše se nočeš usmiliti!“ „Kdo pa si?“ vpraša jo Katarina. — „Ona zapuščena Marija, ki je umrla v duplini.“ — „Ali je mogoče? ti nisi pogubljena?“ „Ne, po Marijinem usmiljenju sem se rešila.“ „Kako se je vendar to zgodilo?“ — „Bila sem že blizu smrti,“ pripoveduje duša. „Premišljevala sem svoje neštivilne grebe in svojo zapuščenost, pa se domislim Matere Božje ter ji rečem: O moja Kraljica, ti si pribežališče grešnikov in zapuščenih, glej, grešnica sem od vseh zapuščena! Ti jedina si moje upanje, ti jedina mi moreš pomagati, usmili se me! In preblažena Devica mi je sprosila milost pravega kesa. Umrla sem, a bila sem rešena. Da, moja kraljica sprosila mi je celo to milost, da je moja kazen skrajšana. Ona je namreč dosegla pri Bogu, da sem s silnimi telesnimi bolečinami v kratkem času zadostila, za kar bi bila morala sicer dosti dalj časa trpeti v vicah. Potrebovala bi le še nekaj maš, da zapustim vice. Prosim te, skrbi, da se bodo zame opravile; obljubim ti, da hočem Boga in Marijo prositi, da tudi tebi pomagata.“ Sestra Katarina je naročeno takoj storila. Čez nekaj dni prikaže se ji ista duša svetlejša ko solnce in ji reče: „Zahvaljujem se ti, Katarina. V nebesa grem, kjer hočem celo večnost slaviti Božje usmiljenje in za-te moliti.“

Kako pridemo brez vic v nebesa? Sv. Avguštín je dostikrat molil: „Gospod, tu žgi, tu reži, a zanesi mi na onem svetu.“ „Ako potrpežljivo prenašamo nekaj dni kako nadlogo,“ pravi Lesij, „je to pri Bogu dostikrat toliko vredno, kakor trpljenje več let v vicah.“ — „Ako jedno uro potrpežljivo trpimo bolečino“, pravi neki duhovni učitelj, „očisti nas to greha, kakor pila rijasto železo. V vicah ne bi jih

toliko zbrisali niti z najhujšimi mukami, morebiti več dnij, celo mesecev ali let." — Tako so si prihranili vice s potrpežljivim prenašanjem rev in nadlog sv. Lidvina, sv. Terezija, sv. Peter Alkantara, sv. Lovrenc Justinijan i. dr.

Cezarij piše: Neki duhovnik iz reda cistercijanov prikazal se je po smrti svojemu predstojniku in mu povedal, da je prišel brez vic v nebesa. Na vprašanje, kako se je to zgodilo, pravi: Velike bolečine, trpljenje in strah, ktere sem prestal na smrtni postelji, to je bilo mesto vic.

Pobožnemu mladeniču Benediktu Fernandiniju pomogla je potrpežljivost na smrtno uro takoj v nebesa. V svoji zadnji bolezni trpel je po vsem telesu tolike bolečine, da je vse navzoče obhajala groza in strah. Ko mu je nekoliko odleglo, povedal je sam vzrok tolikega trpljenja. Pristrčno sem vedno prosil Boga, rekel je, naj na tem svetu prestopim vice in kazni za svoje grehe. Bog mu je prošnjo uslišal. Po potrpežljivem prenašanju vseh bolečin, zaspal je sladko v Gospodu in šel naravnost v nebesa. Mislimo tudi mi dostikrat na vice in in radi prenašajmo trpljenja, neprilike, bolezni, trud in delo.

Puščavnik. Blizu mesta Zagreba je umrl pred tedni kmet Maršalko v starosti 70. let; 30 let je prebil kot samotar v gozdu. Bil je prej jako imovit kmet. Smrt pa mu pograbi po vrsti ženo in otroke. To ga je tako pretreslo, da je zapustil svoje posestvo in živel v gozdu pod nekim drevesom. Njegovo premoženje je bilo: lonec, sekira in pipa. Kedar je potreboval kruha ali tobaka, šel je v bližnjo vas prosit. Z dovoljenjem grofa Belasija pokopali so pokojnika samotarja pod drevesom, pod kojim je preživel dolgo dobo tridesetih let.

Po bolezni v gledišče. L. 1888 se je v Berlinu sledeče dogodilo: V nemškem gledišču so predstavljali dramo Wartenburd. Glavni junak je ležal na odru navidezno mrtev, med tem pa je ležal za odrom pravi mrlič. Začetkom predstave prišel je neki gospod v sobo igralcev, hotoč pozdraviti znano igralko. Rekel jej je, da je ravno kar „od smrti vstal“, to je, da je po hudej bolezni zopet okreval in da je njega prva pot bila k njej. Igralka mu čestita, da je ozdravel, a nenadoma se zvrne ozdravljeni na tla, zadel ga je mrtvoud. V trenutku je bil „od mrtvih vstali“ mrlič.

Zasmehovalci in zasmehovani Bilo je pred letom, ko se je dogodila v Švici velika nesreča na železnici. V železničnem vozu sta sedeli dve pobožni ženski, ki sta bili na poti proti domu. Molili sta rožni venec; ostala družba ju je zasmehovala in zasramovala. Ko pride vlak do mosta Münchenstain, pride pobiralec voznih listkov in videč ženski moliti, začne se tudi on norčevati. V istem trenutku se začuje ropot, most se udere in vlak pade v globočino. Med mrtveci in ranjenci bili sta tudi omenjeni ženski; njiju obleke so bile raztrgane in s krvjo polite; vendar pa sta ostali pri življenju in popolnoma nepoškodovani. Kri, ki se je nabrala na obleki, je bila ostalih voznikov, ki so ležali ali mrtvi ali smrtno ranjeni. Tako je zadela one, ki so zasmehovali pobožni ženski, kazen takoj na tem svetu; in kaj je bilo na onem?

Vspešna pridiga V Achenu so obhajali misijon. Misijonar pove sledečo resnično dogodbo: „Neka

mati ležala je na smrtni postelji. Manjkalo je le jednega sina, ki je imel biti pet let zaprt. Še jedenkrat je hotela mati poskusiti rešiti svojega sina gotove pogube; kajti njeni dosedanji večkratni poskusi so bili brezvpešni. Prosili so jetničarja, da naj spuste hudodelca, in res so pripeljali stražniki zvezanega pred materino posteljo. Toda prepozno bolnica ni mogla več govoriti, samo njen pogled je segel hudobnemu sinu globoko v srce. Mati umrje. Prisedši zopel v jetnišnico, vrže se sin na tla, joka in zahteva duhovnika, kteremu se prav skesano spove. Toda milost božja ga ne zapusti. Po prestanej kazni stopi v samostan, in postane duhovnik. In ta duhovnik — pristavi glasno misijonar — sem jaz. Zatorej imejte moč in zaupanje!“ Ta besede so segle poslušalcem prav globoko v srce.

Spreobrnitev na smrtni postelji. Pred nekaj leti so poslali na Dunaju po duhovnega pomočnika, da bi spravil grešnika na smrtni postelji z Bogom. Poklicani takoj pride ter prične s svojimi poskusi. Dokler je govoril duhovnik o vsakdanjih stvareh, je bolnik rad poslušal. Ko pa je pričel o sv. zakramentu, se je razjezil bolnik ter ukazal duhovniku, naj molči o tem. Vse prigovarjanje je bilo zastoj. Duhovnik videč, da ničesar ne opravi, odide ter priporoči bolnika božjemu usmiljenju. Domov prišedši zmoli za njega sv. rožni venec ter opravi zanj tudi daritev sv. maše. Kmalu na to se zjasni bolniku čelo, ukaže prostovoljno pozvati duhovnika, spove se z veliko pobožnostjo ter umrje čez dva dni.

Angelj varuh. V bavarskem gorovju je po zimi jako mnogo snega in hudo mraz. V takem času je šel štirileten deček v gozd k očetju, ki je drva cepil. Mati ga je povsodi iskala in se konečno potolažila s tem, da je šel k očetju. Kako se prestraši zvečer, videč da dečka ne vidi pri očetju. Oba se podasta s sosedi v gozd, da ga poiščejo. Po dolgem času ga najdejo v nekem brezdu, kjer je spal. Na vprašanje, kako je sem prišel, pove deček, da ga je pripeljal neki mladenič ter mu ukazal, da naj se tu vleže na mah, da ga ne bo mrazilo ter naj počaka svojih starišev, ki ga bodo prišli iskat. Bil je njegov angelj varuh.

Potuhnjeni mrlič. Nedavno se je dogodil v Nazaretu čuden dogodek. Mohamedanec je hudo ozmerjal kristijana. Zadnji ni poznal šale in priložil Turčinu gorko zaušnico. Nenadoma se ta zgrudi na tla; okoli stoječi pa jamejo vpiti: Mrtev je, mrtev je! Ni manjkalo mnogo, da niso Turčini hiteli v hišo kristijana in jo oropali. Tedaj pridirja katoliški duhovnik, pater Bonaventura, da bi preprečil vsako zlo. Opazoval je navideznega mrliča in takoj uganil, da se je potuhnul. Hitro si umisli zvijačo. Ko okoli stoječi ne verujejo patru, obljubi, da ga hoče obuditi k življenju in hiti v samostansko lekarno. Vsi so strme pričakovali posledice. P. Bonaventura prinese razne obliže namazane z gorčico (ženofom). S temi obliži pokrijejo nogi potuhnjenega mrliča in celo telo, da ga je peklo kar najhuje. Kmalu so mu jele pritekati solze raz očij. Vendar se ne gane. Sedaj vzame še stekleličico z amonjakom in drgne ž njo nos mrtveca. To je bilo Turku vendar odveč; hitro je oživel in skočil po koncu. Vsi so se smejali, celo Turek sam. Morilec je bil sedaj oproščen, in sodnija ni imela pri tem nič opravila.